

БУДНІ І ПРОБЛЕМИ ГОЛУБНОГО

Чи не кожне село Зарічненщини – по-своєму унікальне і самобутнє, з трудолюбивими людьми та неповторною історією. І в кожному можна почерпнути багато цікавого та красивого.

Сьогоднішня наша розповідь про одне із таких сіл – Голубне, яке входить до Новорічицької сільської ради. Тож, про те, чим сьогодні живуть мешканці Голубного, які

щоб хтось із місцевих людей став торгувати у своєму селі, бо іногороднім підприємцям це не вигідно. На жаль, бажаючих взятися за цю справу серед жителів Голубного поки нема. Добре, кажуть у сільраді, хоч маршрутка сполученням Голубне–Зарічне–Рівне щоденно курсує, тож місцеві мають змогу діставатися за покупками та в інших справах до Зарічного чи обласного центру. Щоправда,

Магазин в Голубному вже кілька років на замку

турботи та проблеми мають, і загалом про село, ми вирішили, найкраще розповісти місцеві

люди справедливо нарікають, що ця маршрутка далеко не завжди, особливо вдень, заїжджає в

кинули лише ті землі, які знаходяться попід лісом – через постійну шкоду, яку посівам завдають дикі кабани, та ще заболочені і зарослі березняком ділянки. Є у селі і свій зернозбиральний комбайн та 7 тракторів з усім необхідним причіпним обладнанням. Отож, для місцевих жителів є можливість обробляти свої поля механізовано. З цієї причини, рідко хто з них тримає в господарстві коня. Зато «бусів» та легкових автомобілів в селі не бракує.

– Цього року практично у всіх був непоганий урожай зернових, а от картопля вродила – в кого як, – розповідають у сільраді. – Деяку копіячину до сімейного бюджету мають наші люди і від збору ягід та грибів. Приміром, цьогоріч в сезон заготівлі чорниць на території сільради діяло 8 точок прийому ягід, 2 з них знаходились у Голубному...

Поспілкувавшись у сільраді, далі вирушаємо до Голубного, щоб на власні очі побачити, як живе це село та його мешканці. Проїхавши кілька вуличок, помічаємо відсутність тут новобудов, натомість, нараховуємо до десятка пустих нежених хатинок. Помічаємо також, що у багатьох тутешніх жителів є супутникові антени, Інтернет. Це свідчить, що і в цьому досить віддаленому від райцентру невеликому населеному пункті, люди не відрізані від новітніх благ цивілізації і не цураються їх. Звісно, не могли обминути ми і єдиний соціальний об'єкт Голубного – ФАП, який розташований у центрі села, по-су-

ЯК ЖИВЕШ, СЕЛО?

нині живеться в селі, відвідувач ФАПу – 66-річний Микола Адамович Лютко (на фото). – Щоб щось купити, то треба йти в Новорічицю, а це 3 км туди й назад стільки ж. Як сам не здужаєш туди добратись, то треба когось просити, щоб придбали якихось продуктів. Добре, що хоч медпункт у нас працює...

– Інколи місцеві самотні літні люди і мене просять купити для них хліба чи ще щось, – говорить завідувача ФАПом Оксана Миколаївна Михальчук. – А зачасто й сама це

найперше, розпитати у Новорічицького сільського голови Петра Андрушка та секретаря сільради Валентини Войтович. Зі слів моїх співрозмовників, раніше це лісове село носило назву Осова, але в часи, коли територія Зарічненщини входила до Дубровицького району (там теж є село Осова), його перейменували в Голубне. Однак, за віковою звичкою, більшість місцевих жителів в розмові між собою досі називають свій населений пункт не інакше, як Осова. Саме по собі село це невеличке: на даний час в ньому нараховується 48 дворів і проживає 110 жителів. Більшість населення тут складають люди пенсійного віку, серед яких найстаріші мешканці – 90-річні Герман Надія Дмитрівна та Грушовець Євдокія Миколаївна. Але є в селі і молодь, зокрема, дітей нараховується до тридцяти, серед них – 12 шкільного віку. Поскільки своєї школи в Голубному нема, школярів до освітнього закладу в Новорічицю підвозить «Шкільний автобус». Хоча раніше, поки була колгоспна бригада, тут була початкова школа, був і клуб. Нині ж з об'єктів соціальної сфери в селі діє лише фельдшерсько-акушерський пункт. Та найбільша проблема, яка дуже хвилює місцевих людей – це відсутність в Голубному магазину, який припинив своє існування ще кілька років тому. Нині це зовні добротне цегляне приміщення, яке належить Дубровицькій райспоживспільці, пустує (на фото вгорі). Не практикується вже тривалий час тут і виїзна торгівля, тож за необхідними продуктами харчування та товарами першої необхідності люди змушені за 3 км ходити до Новорічиці. Вихід з цієї ситуації сільський голова вбачає,

особливо вдень, заїжджає в Голубне. Буває, що іноді навіть з пасажирами її водії роблять кінцеву зупинку в Новорічиці і далі не їдуть.

– З цього приводу я вже і до перевізника звертався і в «Рівнеавто-трансєрвіс», – зазначає Петро Андрушко. – Проте, результатів на краще поки не видно. Але ж такого не повинно бути: графік маршруту водії мусять виконувати...

Ось такі першочергові проблемні питання турбують нині жителів цього невеличкого лісового села. Щодо решти турбот, то вони залишаються актуальними як і в кожному сільському населеному пункті. Це – домашнє господарство, робота на землі тощо. Тож, люди тягнуть селянського воза, хто як може. Кожен викручується, як вміє: молодші та працездатні виїжджають на сезонні заробітки, решта мають підмогу з власного городу й підсобного господарства. Тому й тримаються люди землі, працюють на ній, не покладаючи рук. Відповідно, майже всі сільськогосподарські угіддя довкола Голубного, хоч вони і не розпайовані в натурі, обробляються – селяни, по-

сідству з непрацюючим магазином. Завідуюча даним медичним закладом саме обслуговувала літнього пацієнта, який прийшов придбати ліки. З обома заводимо розмову.

– Поганенько зараз людям доводиться, бо нема в нас магазину, – відповідає на моє запитання, як

роблю, бо мені шкода цих стареньких. На своїй посаді працюю тут вже 8 рік. Голубне - село невелике, але роботи на ФАПі достатньо. В останні роки у селі побільшало дітей, наприклад, зараз тут від народження до 6-ти років налічується 17 малюків. Є в нас також 7 багатодітних сімей, в яких виховується по троє і більше дітей. Загалом же, в селі набереться до тридцяти дітлахів. Ну і, звичайно, найбільша категорія тутешнього населення – пенсіонери. Вони теж мої підопічні. І поскільки у штаті я одна – роботи вистачає, але я вже звикла. Головне, любити свою справу – тоді і справлятимешся з усім, і робота задоволення приносить. А щодо проблем, то найбільше, як вже було сказано, нас турбує відсутність у селі магазину. Мені якось одна із місцевих пенсіонерок навіть сказала: «Якби мені було хоч років 50, то я б сама їздила і забезпечувала Голубне хоч би хлібом...» Тож надіємось, через вашу газету якось вплинути на цю ситуацію.

Надіємось на це і ми, адже мешканці цього населеного пункту, які звикли не нарікати на долю, а заробляти на хліб насущний щоденною важкою працею, заслуговують на те, щоб в їхньому селі був і працював торговий заклад.

Сергій ТИШКОВЕЦЬ